

Sygn. akt II Ca 147/18

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) SA w K.**

przeciwko **J. R.**

o zapłatę 4.790 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 24 października 2017r., sygn. akt I C 2464/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanej J. R. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) SA w K. kwotę 4560 (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2015r. oraz koszty procesu w kwocie 660,75 zł,

II. oddala dalej idącą apelację,

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej 550 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

IV. zwraca stronie powodowej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 140 zł tytułem nadpłaconej opłaty od apelacji.

Sygn. akt II Ca 147/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 października 2017r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K. przeciwko J. R. o zapłatę 4.790 zł oraz orzekł o kosztach procesu. W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie prawa materialnego – art. 60 kc oraz naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1 kpc, art. 232 zd. 2 w zw. z art. 299 kpc, art. 308 § 1 kpc, art. 339 § 2 kpc i art. 208 § 1 kpc. Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylnie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja prawie w całości podlegała uwzględnieniu, chociaż nie wszystkie jej zarzuty były uzasadnione. Prawidłowo

zatem przede wszystkim Sąd pierwszej instancji i ustalił, i przyjął w rozważaniach uzasadnienia, że poprzednik prawny powódki zawarł z pozwaną umowę pożyczki kwoty 4000 zł, pożyczka miała być spłacona jednorazowo w terminie 14 dni, jak i że z rachunku pożyczkodawcy na rzecz pozwanej został dokonany transfer powyższej kwoty, a także, że strona powodowa zawarła z pożyczkodawcą (...) Spółka z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, w tym również dotyczącą wierzytelności wobec pozwanej w kwocie 4790 zł, obejmującej m. in. kapitał w wysokości 4000 zł. W tym też zakresie Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, który trafnie w tym przedmiocie nie uwzględnił bezzasadnych zarzutów pozwanej, podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Ma też rację Sąd Rejonowy, że prowizja określona w umowie ramowej pożyczki ((...)) na kwotę 3834,04 zł, zważywszy na kwotę tejże pożyczki i termin jej zwrotu, byłaby rażąco wygórowana. Nie można jednak odmówić słuszności stanowisku powódki, że od początku postępowania, nie żądała ona prowizji w takiej wysokości, a jedynie, pomijając koszty wezwań do zapłaty, kwoty głównej oraz prowizji ale już w kwocie 560 zł., a co również dostrzegali Sąd Rejonowy i czemu dał wyraz w uzasadnieniu ((...)). Nie było zaś podstaw do odmowy przyznania stronie powodowej prowizji w takiej kwocie, gdyż nie było przesłanek do uznania, że obciążenie nią pozwanej prowadzi do nałożenia na pożyczkobiorcę obowiązków sprzecznych z dobrymi obyczajami, czy że rażąco narusza jego interesy (art. 385 § 1⁽¹⁾ kc). Dodatkowo zaś już tylko zauważyć należy, że brak jest też podstaw do uznania powyższej prowizji za rażąco wygórowaną, stosując pomocniczo przepis art. 36 a ustawy z 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.), który z uwagi na datę zawarcia umowy nie ma do niej zastosowania, a w myśl tego przepisu pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się jedynie w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty tego kredytu obliczone w sposób określony w tymże przepisie (art. 36a ust. 3 ustawy). Dlatego też gdy, jak już wskazano, Sąd Rejonowy trafnie uznał, że umowa pożyczki jednak została zawarta i pożyczkodawca przelał na rachunek powódki kwotę świadczenia z tego tytułu, to nie ma podstaw do negowania żądania skarżącej w zakresie zwrotu tejże kwoty - 4.000 zł oraz wyżej wskazanej prowizji w wysokości 560 zł i taka też suma (4.560 zł) podlegała zasądzeniu od pozwanej na rzecz strony powodowej. Nie miało natomiast uzasadnienia uznanie przez Sąd Rejonowy za decydujące nie wyjaśnienie przez stronę powodową sposobu obliczenia dochodzonej należności, gdy, na co już wyżej wskazano, od początku postępowania dochodziła ona nie prowizji określonej w umowie, a ograniczonej do kwoty 560 zł. Dlatego też zupełnie nieusprawiedliwione, hipotetyczne założenie przez Sąd w rozważaniach uzasadnienia, że pozwana mogła dokonać spłaty znacznej części zadłużenia, nie miało podstaw, tym bardziej że sama pozwana nawet nie twierdziła, aby dokonała spłaty jakiegokolwiek części tego zadłużenia.

Jak już wcześniej wskazano Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę Sądu Rejonowego, że na podstawie zawartej umowy pozwana otrzymała kwotę pożyczki w wysokości 4000 zł oraz, że strona powodowa nabyła wierzytelność z tego tytułu na podstawie skutecznie zawartej umowy cesji, a okoliczności te, wbrew stanowisku skarżącej, zostały wykazane innymi środkami dowodowymi (art. 308 i 309 kpc), które w świetle zarzutów pozwanej nie zostały skutecznie przez nią zakwestionowane, a tym samym ich wiarygodność nie została podważona. Z przedłożonego bowiem przez powódkę wydruku umowy pożyczki oraz wydruku przelewu wynika zgodność zarówno: samej kwoty pożyczki, daty jej przyznania i wypłaty oraz jej oznaczenia – tytułu wypłaty. Pozwana, negując przedłożone dowody, nie podniosła natomiast w tym przedmiocie, w sprzeciwie od nakazu zapłaty, żadnych rzeczowych i skonkretyzowanych zarzutów, ograniczając się jedynie do próby podważania wartości dowodów z uwagi na ich formę, a nie negowała na przykład okoliczności braku przelania na jej rachunek kwoty pożyczki, jak nie twierdziła, aby dokonała jej częściowej lub całościowej spłaty. Zauważyć też należy, że pozwana kwestionując wartość dowodową przedłożonego przez powódkę materiału, jednocześnie nie twierdziła wprost, o czym już wyżej, aby nie otrzymała kwoty 4.000 zł stanowiącej pożyczkę. W innym zaś przypadku, gdyby pozwana w rzeczywistości nie otrzymała powyższej kwoty, to racjonalna z jej strony byłaby reakcja polegająca na zawiadomieniu organów ścigania o zupełnie bezzasadnej próbie wyłudzenia od niej przez stronę powodową nienależnych środków finansowych, co jest przecież zachowaniem penalizowanym, a pozwana jednak nie wykazała, aby podjęła w tym kierunku jakiegokolwiek kroki, czy też aby chociaż miała zamiar ich podjęcia.

Trafnie natomiast Sąd Rejonowy uznał bezzasadność żądania powódki tytułem kosztów wezwań do zapłaty – łącznie 230 zł., słusznie przyjmując, że koszty te w ogóle nie zostały udowodnione, a Sąd Okręgowy to stanowisko podziela, dodatkowo wskazując na rażące wygórowanie tych kosztów.

Za pozbawione podstaw Sąd Okręgowy uznał natomiast zarzuty naruszenia art. 232 zd. 2 w zw. z art. 299 kpc, gdyż w sprawie niniejszej, wbrew stanowisku skarżącej, nie było żadnych podstaw do prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu, jak i za całkowicie bezzasadny uznać należało zarzut naruszenia 339 § 2 kpc, gdyż w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły warunki do wydania wyroku zaocznego.

Z powyższych zatem względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok o kosztach procesu orzekając na podstawie art. 100 zd. 2 kpc (pkt I), przy przyjęciu, że strona powodowa uległa tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Na podstawie art. 385 kpc Sąd oddalił dalej idącą apelację (pkt II), a o kosztach postępowania apelacyjnego, z przyczyn wyżej wskazanych (odnośnie kosztów procesu) orzekł w myśl powołanego art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc (pkt III). O zwrocie stronie powodowej nadpłaconej opłaty od apelacji (pkt IV) orzeczono w myśl art. 80 ust. 1 w zw. z art. 28 pkt 2 i art. 18 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 623).